

Bönsöndagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 16:23–33.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Den undervisning, som Jesus ifrån altaret i dagens evangelium meddelat oss om predikoämnet "Bönen", inleds med det högtidliga: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder". De orden anger, att himmelrikets hemligheter uppenbaras, att vi får skåda in i de högsta ting, som nu avtäcks inför våra ögon och öron. Vi ställs inför Guds uppenbarelse, inför det undret, att "den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud är". (Joh. 1:18) Nu väljer över oss det himmelska ljuset, och rätteligen borde vi kasta oss ned till jorden vid detta högheliga tilltal, vid det ljudet "Sannerligen, sannerligen", vid det basunljud, som kungör Den Allraheligaste Trefaldighetens närvaro i dess tal, i dess hörbara och skrivna Ord. Liksom Jesus avtäcker det heliga dopets verkan och frälsningsavgörande vikt med satsen: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike" (Joh. 3:5), avtäcker han på samma sätt något likaså underbart och oväntat: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Vad i bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig."

Jesu ord talar alldeles uppenbarligen om något nytt, om något, som nu befalls och instiftas. Det, som på detta sätt kommer till stånd, är alldeles bestämt inte bönen, som alltifrån äldsta tid utövats av Gamla testamentets patriarker, som uppfyllt templet och genljudit i synagogorna. Inte heller handlar det om den bön, som genom tron på Kristi offer, på Messias' seger över synden, blivit Gud behaglig och av honom mottagen. Ingen annan bön, värd namnet, har någonsin funnits, och patriarkernas böner var böner i kraft av den utlovade välsignelsen, som skulle utgå från deras länder, som skulle komma av deras säd. Alltså talar Jesus icke om bönen som sådan, icke om bönen i kraft av trons rättfärdighet, som tillräknats redan Abraham. Han talar i dag om något annat. Han talar om bönen "i mitt namn", alltså om bönen i kraft av Jesu Kristi särskilda instiftelse, om bönen

som en särskild nytestamentlig ordning lik de heliga sakramenten, om bönen som förrättad i Jesu Kristi person, i hans stad och ställe, med hans synnerliga, gudamänskliga fullmakt, alldeles som det heter: "tala eller undervisa i Jesu namn". (Apg. 4:18) Dr Martin Luther kan på samma sätt beskriva, hur prästen, som vid den heliga konsekrationen över brödet uttalar orden "Detta är min lekamen", genom det lilla ordet "min" visar, att han talar icke i sin egen person utan i Kristi person, icke som oberoende och lösgjord från Kristus utan uppgående i Kristi person, sammanfallande med honom, identisk med honom. Bara så åstadkommes i denna mäsas det sanna sakramentet. På samma sätt får i dagens evangelium lärjungarna det särskilda, nytestamentliga uppdraget att förrätta Kristi bön, att träda fram "i hans namn", som förlängning av hans eget prästerliga böneuppdrag. Detta skänker också bakgrunden till orden: "Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder". Genom tron på Jesu instiftelse av bönen "i mitt namn" blir de kristna bedjarna innehavare av Jesu prästadöme, var och en en Kristus, indragna i Kristi person som prästenkonsekration vid altaret genom kyrkans kallelse. Storheten i detta börens prästadöme onödiggör hänvisningen till dess upphov, till den store Översteprästen, som förvisso alltid ber vid det himmelska altaret, ja, "han manar ock gott för oss". (Rom. 8:34) Om denna börens gåva säger vi så:

- I. bönen i Kristi person fordras för att motstå Satan,
- II. bönen i Kristi person fordras för att uppbära Ordet,
- III. bönen i Kristi person skänker sann segerglädje.

I. Bönen i Kristi person fordras för att motstå Satan.

I det heliga dopet lägger Jesus på oss det börens ämbete, bönen "i mitt namn", som vi här framställt. Det är en gåva, en helig vapenrustning, som är helt nödvändig, därför att just dopet drar oss en mäktig fiende på halsen, Satan, som på alla sätt försöker komma

tillbaka till den själ, som han måst utrymma. Det är bokstavligen sant, att "i världen liden I betryck", att vi omges av en svärm av onda andar, som vill skada oss till kropp och själ. Just så behöver vi rätten att bedja "i mitt namn", att vara insatta av Jesus själv i vårt böneuppdrag och därmed kunna bestå i kampen.

II. Bönen i Kristi person fordras för att uppbära Ordet.

Hela vårt evangelium är skrivet för den situation, som inbryter med pingsten, med förverkligandet av apostlafullmakten, med den fulla insikten i Guds frälsningsrådslut, med uppdraget att "öppet förkunna för eder om Fadern". Det är talandets, predikandets stund, då Ordet utropas inför hela världen, och just då behövs bönen, som näst Ordet, näst predikoämbetet, är kyrkans största skatt och viktigaste uppdrag. Då gäller det att kunna falla tillbaka på bönen i Jesu namn, på att vara sänd till bönen av Jesus själv, ja, honom jämbördig som förebedjare, innesluten i hans person.

III. Bönen i Kristi person skänker sann segerglädje.

Jesus säger i dag: "Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig". Det motstånd, som vårt eget nådastånd väcker, det angrepp, som den rätta predikan om posten kallar på, är förvisso en anfäktelse, en tyngd i själen, som inte låter sig skämtas bort. Det såret låter sig dock helas av den glädje, som kommer av bönen segrar, av den särskilda nytestamentliga bönefullmaktens underbara frukter, inte olik vad en annan fullmakt en gång verkade: "Och de sjuttiotvå kommo tillbaka, uppfyllda av glädje, och sade: 'Herre, också de onda andarna äro oss underdåniga genom ditt namn' ". (Luk. 10:17) Så länge detta är påsktrons frukt och icke påsktrons grund, är detta Jesu rätta glädje.

Amen.